

MIJN VERLOSSER

Ik weet echter: mijn Verlosser leef. Job 19:25

Kind van God, de grootste troost van Job lag in dat ene kleine woordje: “mijn” – *mijn Verlosser* – en in het feit dat zijn Verlosser leeft. Wat een diepe rust en blijdschap geeft dat! Ook jij hebt een levende Christus nodig. Want pas als je Hem persoonlijk hebt gevonden, kun je echt genieten van Hem. Rust daarom niet voordat je in geloof kunt zeggen: “Ja, ik vertrouw op mijn levende Heere, en Hij is van mij.” Misschien voelt jouw geloof soms klein en zwak, alsof je Hem maar met een bevende hand vasthoudt. Misschien denk je weleens dat het te veel gevraagd of te aanmatigend is om te zeggen: “Hij leeft, en Hij is mijn Verlosser.” Maar vergeet dit niet: al is je geloof niet groter dan een mosterdzaadje, dan nog geeft dat kleine beetje je het recht om dit te zeggen. Let ook op nog een ander woord dat Job uitsprak, waarin zijn zekerheid zo sterk doorklinkt: “Ik weet.” Het is mooi om te kunnen zeggen: “Ik hoop het” of “Ik vertrouw erop.” Er zijn velen in de kudde van Jezus die daar niet verder in komen. Maar echte troost ligt pas in die vaste zekerheid: “Ik wéét het.” Alle *als*, *misschien* en *mogelijk* zijn moordenaars van troost en vrede. Ze maken je hart donker, juist wanneer je verdriet hebt. Bedenk dit: Job leefde nog vóór de komst van Christus op aarde, en toch kon hij al zeggen: “Ik wéét het.” Hoeveel meer zou jij dat dan niet mogen zeggen, nu Christus gekomen is! Natuurlijk, wees voorzichtig dat je zekerheid geen hoogmoed of aanmatiging wordt. Zorg dat je geloof gebouwd is op een vast fundament, zodat je niet leeft vanuit een lege hoop. Maar als dat fundament er is, blijf er dan niet bij stilstaan – klim hoger, want hoe hoger je komt, hoe ruimer en mooier het uitzicht wordt.

